

Arrest

nr. 228 764 van 13 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 12 november 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 november 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 november 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TRIGAUX, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, wordt op 22 augustus 2019 aangetroffen in België in illegaal verblijf. Verzoeker wordt gehoord door de lokale politie.

Op 22 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

Raadpleging van de 'Eurodac'-databank toont aan dat de vingerafdrukken van verzoeker reeds werden geregistreerd in Zwitserland op 7 augustus 2015.

Op 27 augustus 2019 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse overheden op grond van artikel 18, lid 1, b) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 2 september 2019 verklaren de Zwitserse overheden zich akkoord met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, lid 1, d) van de Dublin III-verordening.

Op 4 oktober 2019 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Verzoeker wordt gehoord door de lokale politie.

Op 4 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Op 28 oktober 2019 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Verzoeker wordt gehoord door de lokale politie.

Op 28 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

Op 4 november 2019 wordt verzoeker in het gesloten centrum gehoord.

Op 5 november 2019 neemt de gemachtigde van de minister het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing:

"Besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en beslissing tot terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat

In uitvoering van artikel 51/5/1, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt besloten dat

de heer, die verklaart te heten(1),

naam : Y. voornaam : S. geboortedatum : (...)1998 geboorteplaats :

nationaliteit : Eritrea

in voorkomend geval, ALIAS: J. S. °(...) 1998; Y. S. °(...)1998

overgedragen dient te worden aan de verantwoordelijke lidstaat, met name Zwitserland.

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt betrokkene teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in het gesloten centrum 127BIS naar aanleiding van een positieve Eurodac hit van Zwitserland op 28.10.2019. Op 17.08.2019 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse instanties die op 02.09.2019 instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 28.10.2019 aan de politie SPN Antwerpen dat hij sinds mei, ongeveer 5 maanden in België verblijft. Hij is naar België gekomen omdat hij een negatieve asielaanvraag in Zwitserland had en hij wil naar de UK. Betrokkene geeft aan dat hij niet kan terugkeren naar Zwitserland omdat hij daar een negatieve beslissing kreeg. Verder geeft betrokkene aan niet ziek te zijn. Hij is gezond en geen kinderen of vrouw in België te hebben.

Op 29.10.2019 verklaar de centrumarts dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op art. 3 EVRM. Betrokkene verklaarde op 04.11.2019 in het gesloten centrum 127 BIS dat hij in Zwitserland asiel had aan gevraagd, hij zich daar 3 jaar en 8 maand had geïntegreerd en vervolgens hebben ze hem een negatieve beslissing geven. Zijn vertrouwen in Zwitserland is gestoord. Betrokkene zegt dat hij nooit enig probleem heeft gemaakt in Zwitserland. Hij heeft zich steeds naar de wet gedragen. Zijn land is in oorlog en zijn vader is er al 8 jaar gevagnene van het regime. Zijn leven is in gevaar en Zwitserland wil hem niet beschermen. Betrokkene zegt verder dat hij niet ziek is en datg hij geen familie in België of Zwitserland heeft. Hij heeft wel een broer in Zweden.

We benadrukken dat de Zwitserse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen verder ook naar artikel 18.2, §3, van Verordening 604/2013: "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

Dit impliceert dus dat de Zwitserse instanties reeds een beslissing namen omtrent het door betrokkene in Zwitserland ingediende verzoek om internationale bescherming maar dat betrokkene, na overdracht aan Zwitserland, de mogelijkheid zal hebben om een beroepsprocedure op te starten indien zijn verzoek slechts in eerste aanleg was afgewezen en hij nog niet van deze mogelijkheid gebruik heeft kunnen maken. Daarnaast zal betrokkene ook steeds de mogelijkheid hebben om bij de Zwitserse autoriteiten een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen. Dit nieuw verzoek zal worden beoordeeld en behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten.

Tenslotte wensen we verder ook op te merken dat voor zover een verzoeker om internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Zwitserse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij of zij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Zwitserland voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Zwitserland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Zwitserland dan in België zou genieten. Zwitserland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Zwitserse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een overdracht aan Zwitserland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM. Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat hij, na zijn aankomst in Zwitserland, door de Zwitserse autoriteiten zonder meer zal worden gerepatriëerd naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer in het kader van zijn verzoek is vastgesteld of hij al dan niet

internationale bescherming behoeft of dat hij er als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 28.10.2019 aan de politie SPN Antwerpen dat hij niet kan terugkeren naar Zwitserland omdat hij daar een negatieve beslissing kreeg.

Betrokkene verklaarde op 04.11.2019 in het gesloten centrum 127 BIS dat hij in Zwitserland asiel had aan gevraagd, hij zich daar 3 jaar en 8 maand had geïntegreerd en vervolgens hebben ze hem een negatieve beslissing geven. Zijn vertrouwen in Zwitserland is gestoord. Betrokkene zegt dat hij nooit enig probleem heeft gemaakt in Zwitserland. Hij heeft zich steeds naar de wet gedragen..

De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Zwitserland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaarde op 04.11.2019 in het gesloten centrum 127 BIS dat zijn land in oorlog is en zijn vader is er al 8 jaar gevangene van het regime. Zijn leven is in gevaar.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Eritrea, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaart te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht.

Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Zwitserland, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties (Guillaume Bégert, Adriana Romer, Lucia Della Torre and Cinzia Chirayil, "AIDA Country Report Switzerland", last update 22.02.2019 (<http://www.asylumineurope.org/reports/country/switzerland>). Observatoire Romand, « Durcissement à l'encontre des Erythréen-ne-s: une communauté sous pression, 29 novembre 2018 ».

(https://odae-romand.ch/wp/wp-content/uploads/2018/11/RT_erythree_web.pdf). Swiss Asylum Act <https://www.admin.ch/opc/en/classified-compilation/19995092/201906010000/142.31.pdf> niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn.

De betrokkene zou de toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013 kunnen verzoeken op grond van de bewering dat de betrokkene in geval van terugkeer naar Zwitserland een risico loopt op refolement naar Eritrea waar hem met grote waarschijnlijkheid behandeling zou te wachten staan die in strijd zou zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of dat de procedure of de opvang voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.

Het is in die context dat in Verordeningen (EG) nr. 343/2003 en heden Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Een loutere vrees om teruggestuurd te worden naar Eritrea volstaat ons inziens dan ook niet als gegronde reden die een overdracht naar Zwitserland kan tegenhouden, temeer omdat deze vrees niet is gebaseerd op de persoonlijke ervaring van betrokkene of een bestaande praktijk. Zelfs indien betrokkene zou aanvoeren dat men er in Zwitserland mee gedreigd heeft om betrokkene terug te sturen naar Eritrea kan dit niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde vrees op basis van persoonlijke ervaring.

Betrokkene kan namelijk geen gevallen aanvoeren waarbij de Zwitserse autoriteiten daadwerkelijk zijn overgegaan tot repatriëring van Eritrese onderdanen terug naar Eritrea die betrokkene zouden kunnen doen concluderen dat de dreigementen van gezagsdragers in Zwitserland daadwerkelijk ook uitvoerbaar zijn en dus zijn vrees gegrond zou kunnen zijn.

Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Zwitserland voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Daarnaast dient te worden

benadrukt dat Zwitserland dan wel geen lidstaat van de Europese Unie is, maar wel door middel van een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij is bij het "Dublin-acquis".

Zwitserland ondertekende net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Zwitserland, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een grondig en individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Zwitserland is geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij bij het "Dublin-acquis". Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Zwitserland ingediende verzoek om internationale bescherming niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Zoals reeds vermeld stemden de Zwitserse autoriteiten in met een terugname van het verzoek van betrokkene op basis van artikel 18§1d). Dit betekent dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene reeds werd afgewezen door de Zwitserse autoriteiten. Dit impliceert bovendien ook dat betrokkene na overdracht aan de Zwitserse instanties in Zwitserland de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen aan de Zwitserse autoriteiten. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Zwitserland zal dit verzoek wel degelijk inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de Zwitserse instanties.

Artikel 18§1d) luidt als volgt: "de lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen verder ook naar artikel 18§2 : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

We benadrukken hierbij ook dat de Zwitserse autoriteiten de betrokkene niet zouden afwijzen zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. Betrokkene toont ook op geen enkel moment aan dat het eerdere, reeds afgewezen, verzoek behandeld werd zonder volledig en gedegen onderzoek.

De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Indien, zoals het geval bij betrokkene, uitwijzing naar land van herkomst niet mogelijk is, en hun aanvraag reeds werd afgewezen krijgt men in Zwitserland een F-kaart (pagina 102 AIDA-rapport). Het is hierbij belangrijk te benadrukken dat deze kaart een garantie is dat betrokkene niet kan gedwongen worden om terug te keren naar Eritrea zolang een terugkeer naar Eritrea een schending van verdragsverplichtingen waarvan Zwitserland partij is inhoudt. Concreet wil dit zeggen dat zolang een gedwongen terugkeer naar Eritrea een schending inhoudt van het non-refoulement principe betrokkene niet kan worden teruggestuurd. Hoewel het inderdaad zo is dat de toekenning van F-kaarten in Zwitserland momenteel fel bediscussieerd wordt en dat enkele van deze die toegekend werden aan verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit bezitten herzien werden doet dit geen afbreuk aan de reële belemmeringen voor Zwitserland om over te gaan tot gedwongen repatriëring naar Eritrea.

Bovendien wensen we te benadrukken dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correctie of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en

Europese regelgeving. Betrokkene dient tenminste een begin van bewijs te leveren dat concrete omstandigheden betreffende zijn persoon een risico inhouden op een schending van artikel 3 bij een overdracht naar de volgens de dublin-verordening verantwoordelijke lidstaat. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Zwitserland echter geen concrete gegevens aan betreffende zijn persoon die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor repatriëring naar Eritrea volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden, met name dat zijn asielaanvraag afgewezen werd in Zwitserland, kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zwitserland.

Het geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database over Zwitserland (Guillaume Bérgert, Adriana Romer, Lucia Della Torre en Cinzia Chirayil, "Asylum Information Database –Country Report – Switzerland", laatste update op 22.02.2019, hierna AIDA-rapport genoemd) stelt verder ook dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Zwitserland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 38, "No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed").

Indien de betrokkene in Zwitserland een nieuw beschermingsverzoek indient zal dat worden beschouwd als een navolgend verzoek of een verzoek tot revisie ("subsequent application" of "request for re-examination"). De Zwitserse wetgeving voorziet een specifieke procedure voor navolgende verzoeken (pagina 54). Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht niet de mogelijkheid zal krijgen een nieuw beschermingsverzoek in te dienen. Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang, maar beperkt tot materiële opvang ("reduced material conditions"). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden de verzoekers niet worden verwezen naar een federaal centrum, maar blijven toegewezen aan de al eerder bevoegde kantonale overheid en de mate van opvang afhangt van de praktijk in het betreffende kanton ("Regarding accommodation, subsequent asylum applicants do not return to a federal centre, but stay mostly assigned to the same canton. The level of accommodation conditions depends on the cantonal practice", pagina 65). Bovendien bestaat er noodhulp waarbij personen waarvoor er een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevaardigd waarbij "these persons receive emergency aid on request in case they find themselves in a situation of distress" (pagina 67).

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Het rapport haalt op pagina 59 enkele elementen aan die wijzen op een veranderde aanpak ten opzichte van Eritreeërs door de Zwitserse autoriteiten.

Er wordt melding gemaakt van de gewijzigde criteria die door Zwitserland worden gehanteerd bij de erkenningsprocedure voor verzoekers die verklaren over de Eritrese nationaliteit te beschikken. Het rapport merkt op dat een illegale exit uit Eritrea op zich niet meer volstaat volgens de Federale Administratieve Rechtbank van Zwitserland en dat bijkomende individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden om erkend te worden als vluchteling. Dit maakt Zwitserland een uitzondering in vergelijking met andere Europese lidstaten. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Zwitserland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen noch toont dat aan dat de procedure of de opvangvoorzieningen voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt worden door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Indien de betrokkene zou aanvoeren niet meer over de vereiste middelen te beschikken om zijn rechtsmiddelen daadwerkelijk te benutten dient bovendien te worden opgemerkt dat uit pagina 25 van

het AIDA-rapport (zie supra) blijkt dat toegang tot kosteloze juridische bijstand in de Zwitserse grondwet is ingebed. Bovendien wordt de nood aan juridische bijstand bij de asielprocedure als noodzakelijk geacht in de Zwitserse asielwetgeving.

Hoewel er sprake is van praktische moeilijkheden hierbij is sinds maart 2019 een nieuwe wet van kracht die een recht in het leven roept voor kosteloze juridische bijstand tijdens de asielprocedure (zie p. 26 AIDA-rapport en Hoofdstuk 8 van de wet die kan geconsulteerd worden via volgende link: <https://www.admin.ch/opc/en/classifiedcompilation/19995092/201906010000/142.31.pdf>). Hoewel het AIDA-rapport dus wel erkent dat de toegang tot kosteloze juridische bijstand in de praktijk niet altijd even gemakkelijk toe te passen is geweest, spreekt het rapport hierover eerder in algemene termen en maakt ze geen melding van zwaarwichtige structurele problemen en bovendien dateert de laatste update van een tijdstip voordat de wet met wijzigingen betreffende kosteloze juridische bijstand tijdens de asielprocedure van kracht was. Bovendien zijn in Zwitserland ook Ngo's actief die verzoekers bijstaan met raad en daad en dus ook juridische informatie verstrekken (zie p. 57 e.v. AIDA-rapport).

Er is verder ook geen enkele indicatie in het onderdeel (p. 59 AIDA-rapport) waarbij de specifieke problematiek van verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te bezitten wordt toegelicht dat betreffende juridische bijstand zij tot een specifieke kwetsbare groep behoren of dat er sprake is van handelingen van de Zwitserse autoriteiten om deze specifieke doelgroep te verhinderen beroep te kunnen doen op deze bijstand. Het enige dat in het AIDA-rapport als specifieke problematiek wordt behandeld zijn de unieke en bekritiseerde erkenningscriteria die Zwitserland hanteert voor verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te bezitten. De bestaande praktische belemmeringen bij de toegang tot juridische bijstand zijn wat ons betreft dan ook geen enkele indicatie van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM of van het bestaan van systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Hierbij wensen te ook nog te verwijzen naar een uitspraak van de Rechtbank van Den Haag dd. 27/03/2018 (NL18.4174) waar een beslissing werd aangevochten die een verzoeker uitwees naar Zwitserland. Het ging hier ook om een verzoeker om internationale bescherming uit Eritrea die de behandeling van zijn verzoek geweigerd werd omdat Zwitserland hiervoor verantwoordelijk was. De verzoeker voerde hier eveneens aan dat een terugkeer naar Zwitserland hem blootstelde aan een risico van refoulement. Ook hier was het oordeel van de Nederlandse rechtbank dat er geen sprake kon zijn van een schending van het Europese recht door de Zwitserse overheden aangezien zij ook partij zijn van de op het asielrecht van toepassing zijnde verdragen en alle voor de verzoeker voorhanden zijnde rechtsmiddelen die een schending hiervan zouden kunnen rechtzetten vanuit Zwitserland niet werden uitgeput.

Betrokkene zou kunnen de nadruk proberen te leggen op de gewijzigde politieke houding ten opzichte van Eritreeërs in Zwitserland. We wensen hierbij te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om op zijn minst enig verband met zijn persoon aannemelijk maken. Tot op heden wordt hiervoor in ieder geval nog geen enkel element aangehaald. Zoals reeds eerder aangehaald is een loutere weigering van een asielaanvraag geen indicatie. Zeker niet omdat Zwitserland geenszins is overgegaan tot een systematische weigering van de verzoeken om internationale bescherming van Eritrese onderdanen. Het gaat hier gewoon om verandering van het beleid die mogelijk wel gekarakteriseerd kan worden als een verstrenging in die zin dat er voor de erkenning van verzoekers die beweren de Eritrese nationaliteit te hebben een wijziging in aanpak is gebeurd die geleid heeft tot een minder hoge erkenningsgraad. Eritreeërs die in Zwitserland een verzoek om internationale bescherming indienen zijn desondanks echter nog steeds dé meest erkende bevolkingsgroep in heel Zwitserland met een erkenningsgraad van meer dan 60% (zie stats AIDA-rapport). De loutere afwijzing kan dus op zichzelf genomen zeker geen indicatie zijn van enige aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van de dublin-verordening.

Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te

behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat, tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielerzoek te behandelen, in gevaar brengen. Zwitserland is inderdaad geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij bij het “Dublin-acquis”, hetgeen tot gevolg heeft dat de bepalingen uit Verordening (EU) nr. 604/2013 ook van toepassing zijn op Zwitserland en dat land bind tot het nakomen van zijn verplichtingen die hieruit voortvloeien.

Niettegenstaande het feit dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Zwitserland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Zwitserland te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op basis van een analyse van deze rapporten kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Zwitserse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Zwitserland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Zwitserse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Zwitserse autoriteiten zullen bovendien op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

We wensen hierbij te benadrukken dat er tot op heden geen concreet voorbeeld voorhanden is van een geval waarbij deze gewijzigde houding ook daadwerkelijk geleid heeft tot gedwongen terugkeer naar Eritrea. Dit temeer omdat, zoals blijkt uit het rapport van het Observatoire Romand (een kopie hiervan werd toegevoegd aan het administratief dossier), er bij afwezigheid van een terugname-akkoord geen gedwongen verwijderingen door Zwitserland plaatsvinden. Een wijziging in deze toestand lijkt ook niet voorhanden te zijn. Uit niets blijkt dat een akkoord tussen beiden op til is. Bovendien werd Zwitserland in december 2018 veroordeeld door VN-comité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017), hetgeen het nog moeilijker heeft gemaakt voor Zwitserland om effectief over te gaan tot (gedwongen) repatriëring naar Eritrea. Het Comité beval hierop namelijk de Zwitserse autoriteiten om de opschorting van verwijderingen naar Eritrea te behouden (pagina 59-60 van het AIDA-rapport). Het is belangrijk om op te

merken dat het in deze zaak om zeer inhoudelijk specifieke gegevens ging en betrekking had op de periode 2014-2016. De betrokkene toont op geen enkele manier aan dat hij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden.

Betreffende de toetsing aan artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht naar Eritrea, wensen we bovendien te benadrukken dat zelfs het EHRM in zijn arrest van 20 juni 2017 (EHRM – M.O. v. Zwitserland met nr. 41282/16) bovendien bevestigde dat een verwijdering naar Eritrea op zich geen schending kan inhouden van artikel 3 van het EVRM. Enkel als in het specifieke geval van de betrokkene kan worden aangetoond dat zoiets daadwerkelijk het geval is, kan men hiertoe besluiten. De betrokkene haalt geen elementen aan betreffende zijn person die zo'n conclusie dwingend maken. Dit arrest was bovendien nog voor de hoopgevende gebeurtenissen van 2018 in Eritrea (akkoorden met de buurlanden na decennia van afwezige diplomatie en militaire spanningen) die, hoewel ze volgens het World Report 2019 van Human Rights Watch weinig impact hebben gehad op de naleving van de mensenrechten in Eritrea, op zijn minst geen indicatie zijn dat de toestand in Eritrea danig verslechterd is sinds het arrest van het EHRM dat zich nieuwe, zwaarwichtige gronden opdringen die een automatische schending van artikel 3 doen vermoeden bij een uitwijzing naar Eritrea.

Indien de gewijzigde toestand van de Zwitserse politiek ten opzichte van Eritreeërs leidt tot een schending van het Europese recht dienen handelingen en beslissingen die daar een resultaat van zijn en een schending zouden uitmaken van het Europese recht dan ook rechtgezet te worden via de daarvoor voorziene rechtsmiddelen. Het is pas als kan aangetoond worden dat er gevreesd kan worden dat er systeemfouten bestaan in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU dat men een lidstaat kan verhinderen om een overdracht naar de volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat uit te voeren. De gewijzigde houding inzake het verlenen van internationale bescherming aan Eritreeërs kan op geen enkele manier worden beschouwd als een systeemfout in de zin van bovenvermeld artikel alleen al omdat, zoals hierboven al aangehaald werd, Eritreeërs nog steeds de hoogste erkenningsgraad genieten in Zwitserland van alle nationaliteiten die daar een verzoek om internationale bescherming indienen. Bovendien wordt geen voorbeeld aangehaald van iemand die daadwerkelijk gedwongen werd teruggedreven naar Eritrea, laat staan dat er een systematische praktijk zou bestaan in Zwitserland. Zo'n systematische aanpak is in de praktijk ook gewoon niet mogelijk aangezien daarvoor een akkoord met Eritrea nodig is. Zulks een akkoord is in de nabije toekomst niet te realiseren. Dit zal zo blijven zolang er geen wijziging komt in de huidige toestand van zo goed als onbestaande bilaterale relaties tussen Zwitserland en Eritrea (zie officiële website van de Zwitserse overheid www.admin.ch) die al zo is sinds het begin van de onafhankelijkheid van Eritrea.

In dit kader verwijzen we graag ook naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) dd. 15/07/2019 (nr. 224 001) waarbij voor de raad de schorsing van de tenuitvoerlegging werd gevorderd van een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Hier ging de Raad over tot toetsing aan artikel 3 en besloot vervolgens om de vordering te verwerpen. De motieven die de RVV hiervoor aanhaalt vertonen grote gelijkenissen met de concrete situatie van de betrokkene.

Zo putte betrokkene bijvoorbeeld niet de rechtsmiddelen uit die hij ter beschikking heeft in Zwitserland, toonde de betrokkene niet aan dat Zwitserland effectief zou overgaan tot de repatriëring van de betrokkene noch dat de weigeringsbeslissing van Zwitserland geen grond vindt in de voorhanden zijnde concrete elementen betreffende zijn persoon.

Voor de volledigheid wensen we bovendien ook nog te verwijzen naar verdere en nog meer recente rechtspraak van de RvV (nr. 226 367 en nr. 226 370) op 20/09/2019 en (nr. 226 765 en nr. 226 767) op 26/09/2019. In deze zaken werd eveneens aangevoerd dat verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te bezitten en reeds werden afgewezen door de Zwitserse autoriteiten een risico lopen blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending zouden uitmaken van artikel 3 EVRM door een overdracht aan Zwitserland. De Raad vond dat hiervoor geen enkel overtuigend argument werd aangevoerd en legde telkens terecht de nadruk op de nieuwe wet op juridische bijstand en afwezigheid van enige indicatie dat gedwongen terugkeer naar Eritrea realistisch lijkt.

We wensen bovendien te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-

Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 28.10.2019 aan de politie SPN Antwerpen dat hij gezond is

Op 29.10.2019 verklaar de centrumarts dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op art. 3 EVRM.

Er werd tot op heden door betrokkene geen verdere medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke noch zijn mentale gezondheidstoestand aangebracht. Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding zouden kunnen geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Zwitserland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Zwitserland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België. Het AIDA-rapport stelt ook dat alle verzoekers voor internationale bescherming in Zwitserland wettelijk toegang hebben tot gezondheidszorg, ook in geval van beperkte materiële opvang en beroep kunnen doen op de ziekteverzekering (pagina 83). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 28.10.2019 aan de politie SPN Antwerpen geen kinderen of vrouw in België te hebben.

Betrokkene verklaarde op 04.11.2019 in het gesloten centrum 127 BIS dat hij geen familie in België of Zwitserland heeft. Hij heeft wel een broer in Zweden.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt besloten dat de heer die verklaart te heten(1),

naam : Y. voornaam : S. geboortedatum : (...)1998 geboorteplaats :

nationaliteit : Eritrea

in voorkomend geval, ALIAS: J. S. °(...)1998; Y. S. °(...)1998

vastgehouden wordt te Steenokkerzeel 127BIS met het oog op de uitvoering van de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Gelet op artikel 1, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bestaat er een significant risico op onderduiken van betrokkene.

0 1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

Betrokkene beweert sinds 5 maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

0 2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

Betrokkene verbergt zijn echte identiteit door gebruik te maken van een alias: J. S.

°(...)1998; Y. S. °(...)1998

0 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn van 3 werkdagen en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV nummer DE.55.FO.004329/2019 van de politiezone van SPN Antwerpen)."

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht zou zijn tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna:

de vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Onder “middel” wordt begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

3.3.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 5 van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), van het algemeen beginsel “*audi et alteram partem*”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Nadat verzoeker de ingeroepen beginselen en wetsartikelen theoretisch uiteengezet heeft, wijst hij er in zijn verzoekschrift op dat hij in het Duits gesproken heeft met de sociaal assistent zonder bijstand van een tolk, terwijl zijn kennis van het Duits niet zodanig is dat dit gehoor kan worden beschouwd als een effectief gehoor voor het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker wijst er vervolgens op dat, indien de gemachtigde een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en hij alle elementen die hij kende, dan wel redelijkerwijze had moeten kennen, in rekening had gebracht, hij tot een ander besluit zou gekomen zijn, met name dat verzoeker bij een terugkeer naar Zwitserland wel degelijk een reëel

risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker geeft een samenvatting van de bestreden beslissing.

Verzoeker meent dat een risico op schending van artikel 3 van het EVRM bestaat omwille van:

- de houding van de Zwitserse overheden met betrekking tot Eritrese verzoekers van internationale bescherming en hun geïsoleerde en ruime bekritiseerde positie in Europese Unie, en
- algemene gebreken in de Zwitserse internationale beschermingsprocedure voor wat betreft het indienen van een navolgend verzoek om internationale bescherming en de omstandigheden van opvang.

Verzoeker zet dit als volgt uiteen:

" b) De la violation du principe général de droit audi alteram partem et de l'article 5 du Règlement Dublin

En l'espèce, la décision attaquée relève que le requérant aurait déclaré ne pas pouvoir retourner en Suisse car il y a reçu une décision négative. Il aurait expliqué que sa confiance dans les autorités suisses a disparu car malgré ses efforts d'intégration, malgré qu'il n'a jamais posé le moindre problème et a toujours respecté la loi et alors que sa vie est en danger en Erythrée, les autorités suisses ont adopté une décision négative à son encontre.

Interrogé par son conseil sur la manière dont le requérant a été interrogé, celui-ci indique avoir communiqué en allemand avec son assistant social en l'absence de tout interprète alors que ses connaissances de la langue allemande ne sont pas suffisantes que pour qu'il puisse être considéré qu'il aurait été entendu de manière utile et effective avant l'adoption de la décision attaquée.

Interrogé par son conseil sur ses craintes en cas de transfert en Suisse, le requérant indique craindre un renvoi vers l'Erythrée car suite à la décision négative qu'il a reçue dans ce pays, les autorités suisses lui ont indiqué qu'il serait renvoyé dans son pays d'origine. Il précise qu'il ne voit aucune issue à sa situation en Suisse car il a déjà perdu près de quatre ans pour recevoir une décision négative – laquelle aurait été confirmée suite à l'appel introduit par son avocat. Il indique également que selon lui, une nouvelle demande d'asile n'aurait pas de chance d'aboutir car les autorités suisses ne l'examineraient pas de manière sérieuse vu la nouvelle politique restrictive adoptée à l'encontre des demandeurs d'asile de nationalité érythréenne. Le requérant indique ainsi n'avoir que deux options en Suisse : soit retourner en Erythrée comme exigé par les autorités suisses (ce qu'il refuse vu ses craintes réelles de persécution dans son pays d'origine), soit rester en Suisse de manière illégale sans aucune perspective d'avenir dans des conditions de vie dégradantes. Il précise enfin avoir été victime de tortures, notamment en Libye.

Si l'absence d'interprète est confirmée à la lecture du dossier administratif, il y a lieu de conclure à la violation du principe général de droit audi alteram partem, le requérant n'ayant pas été entendu de manière utile et effective avant l'adoption de la décision attaquée, ainsi que de l'article 5 du Règlement Dublin, la partie adverse s'étant abstenue de recourir à un interprète capable d'assurer une bonne communication.

En ayant pas entendu le requérant de manière utile et effective, la partie adverse n'a pas pu adopter sa décision en pleine connaissance de cause et n'a pas pu motiver celle-ci de manière appropriée. Si le requérant avait été entendu de manière utile et effective, il n'est pas exclu que les informations obtenues auraient pu avoir une incidence sur le sens de la décision attaquée.

c) De la violation de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs et de l'article 3 de la CEDH en son volet procédural

☐ *Quant au risque de rapatriement du requérant en Erythrée*

De la décision attaquée, il ressort qu'une simple crainte d'être renvoyé en Erythrée ne serait pas une raison valable pour empêcher un transfert en Suisse, car cette crainte ne serait fondée ni sur l'expérience personnelle du requérant ni sur une pratique existante. Cette crainte serait injustifiée car le requérant ne peut pas citer de cas où les autorités suisses ont effectivement rapatrié des ressortissants érythréens dans leur pays d'origine.

C'est pourtant à tort que la partie adverse estime que le transfert du requérant n'emporterait pas de risque de violation de l'article 3 de la CEDH car il n'y aurait aucun exemple concret de retours forcés en Erythrée. Le fait que les autorités suisses n'aient pas encore effectué de rapatriement forcé en Erythrée ne saurait en effet être considéré comme une garantie que de tels rapatriements n'auront pas lieu à l'avenir, d'autant plus au vu du récent changement de politique adopté par les autorités suisses à l'égard des demandeurs de protection internationale de nationalité érythréenne.

De récents articles de presse, il ressort en effet que les autorités suisses, non seulement appréhendent de manière toujours plus restrictive les demandes de protection internationale introduites par des ressortissants érythréens, mais également envisagent sérieusement le renvoi d'érythréens dans leur pays d'origine malgré la situation dramatique régnant dans ce pays et l'absence d'évolution positive en matière de droits de l'homme constatée sur le terrain (tel qu'encore récemment confirmé par la rapporteuse spéciale sur la situation des droits de l'homme en Erythrée).

Ainsi, un article du journal « Le Temps » daté du 10 avril 2018 « Les conditions sont réunies pour des renvois en Erythrée » (pièce 2) note notamment ce qui suit :

« En tête des demandes d'asile en Suisse en 2017, les ressortissants érythréens étaient jusqu'alors protégés dans leur ensemble d'un renvoi dans leur pays. Cela devrait désormais changer, comme l'explique Mario Gattiker, secrétaire d'Etat aux migrations.

Le renvoi d'Erythréens dans leur patrie d'origine est licite et exigible, a statué le Tribunal administratif fédéral (TAF) dans un arrêt d'août 2017. A deux conditions : il faut que l'individu ait déjà effectué son service obligatoire avant de quitter l'Erythrée ou qu'il dispose du statut de « membre de la diaspora » défini par Asmara. Sur la base de cette décision, le Secrétariat d'Etat aux migrations (SEM) considère que 3200 ressortissants de ce pays sont désormais éligibles à un « retour volontaire ». Environ 200 d'entre eux ont déjà été contactés. Ils disposent d'un mois pour avancer des raisons qui pourraient s'opposer à leur retour. Le Temps a rencontré Mario Gattiker, secrétaire d'Etat aux migrations, pour en parler.

Comment peut-on être sûr que les personnes renvoyées ne seront pas exposées à des actes de répression? Le CICR ne dispose lui-même que d'un accès limité aux prisons du pays.

Il n'existe pas de garantie incontestable. (...)

Il n'existe pas d'accord de réadmission avec l'Erythrée. Comment être sûr que le pays acceptera bien de reprendre ses ressortissants?

Parmi les pays d'origine des personnes qui demandent l'asile chez nous, seul un pays sur deux a un accord de réadmission avec la Suisse. L'absence d'un tel traité ne signifie pas pour autant que des renvois sont impossibles. La Côte d'Ivoire accueille par exemple des vols spéciaux sans aucune convention de ce type. En ce qui concerne l'Erythrée, le pays n'accepte certes pas de renvois forcés mais des retours volontaires sont possibles. Je précise que si la personne éligible à un retour volontaire ne s'en va pas, elle prend le risque de tomber dans l'aide d'urgence. (Nous soulignons) » .

Un article du journal « Le Temps » daté du 10 juillet 2018 « La paix relance le débat de l'asile des Erythréens » (pièce 3) confirme les considérations précitées :

« Pour la Corne de l'Afrique, l'accord signé ce lundi par l'Ethiopie et l'Erythrée revêt une réelle dimension historique. La « déclaration conjointe de paix et d'amitié » entre ces deux frères ennemis pourrait mettre fin à deux décennies de guerre, un conflit territorial larvé qui a fait plus de 80 000 morts depuis mai 1998. Ce rapprochement pourrait également avoir d'importantes répercussions en Suisse, où les Erythréens arrivaient en tête des demandes d'asile en 2017. Un sujet toujours sensible.

Un éventuel apaisement pourrait en effet inciter la Suisse à accélérer les renvois d'Erythréens dans leur patrie d'origine. Après plusieurs années d'ouverture envers ces réfugiés qui fuyaient l'un des régimes les plus autoritaires de la planète, surnommé « la Corée du Nord de l'Afrique », la Confédération a, depuis quelques mois, durci les conditions d'asile pour ces derniers. En avril, dans les colonnes du Temps, Mario Gattiker, Secrétaire d'Etat aux migrations (SEM) annonçait que le renvoi de 3200 Erythréens admis à titre provisoire était licite. Se basant sur un jugement du Tribunal administratif fédéral du 17 août 2017, le haut fonctionnaire concluait que « le pays ne connaissait pas une situation de violence généralisée ». (...)

Cependant, pour Alain Bovard, juriste à la section suisse d'Amnesty International, il ne fait aucun doute que « certains en Suisse voudront instrumentaliser ce traité de paix pour demander l'exécution des renvois des Erythréens devenus les boucs émissaires actuels de la question de l'asile ». (Nous soulignons) »

En outre, de la décision attaquée, il ressort qu'il ne saurait être question de retours forcés en Erythrée en l'absence d'accord de réadmission entre la Suisse et l'Erythrée. Selon la décision attaquée, un tel

accord ne saurait voir le jour dans un avenir proche en l'absence de changement dans les relations bilatérales entre les deux pays, lesquelles seraient inexistantes depuis le début de l'indépendance. Or, il ressort d'informations récentes – dont la partie adverse avait ou devait avoir connaissance – que les relations bilatérales entre les deux pays sont en voie de s'améliorer et que la possibilité d'entamer des négociations avec le gouvernement érythréen est clairement discutée.

Ainsi, d'un article du journal *Le Matin* du 19 septembre 2018 « Les sénateurs s'inquiètent pour les érythréens » (pièce 4), il ressort notamment ce qui suit :

« Les réfugiés érythréens présents en Suisse sont nombreux et cela continue d'inquiéter le Conseil des Etats. Les sénateurs souhaiteraient accélérer le rapatriement des personnes admises à titre provisoire. Ils ont toutefois renoncé mercredi à exiger l'ouverture de négociations avec le chef du gouvernement érythréen Isayas Afewerki. (...) »

Il n'a pas encore été possible d'entamer des négociations avec le gouvernement érythréen, mais la Suisse loue désormais un bureau dans l'ambassade allemande à Asmara, a précisé la ministre de justice et police Simonetta Sommaruga.

Rejeter le texte enverra un drôle de signal à la population, exiger des négociations gouvernementales est la chose la plus normale du monde, a objecté Hannes Germann (UDC/SH). La motion n'a rien de dangereux, a-t-il estimé en vain. (Nous soulignons) »

Un article de presse de *La Tribune de Genève* du 30 juillet 2018 « Nous devons en finir avec l'exception de l'Erythrée » (pièce 5) note également ce qui suit concernant les relations bilatérales entre les deux pays :

« Enfin, sur le plan des relations bilatérales entre la Suisse et l'Erythrée, les choses sont aussi en train d'évoluer.

Depuis l'automne, la Direction du développement et de la coopération (DDC) a repris des projets dans le pays. Et en mai dernier, le parlement a enjoint au Conseil fédéral d'y renforcer sa présence diplomatique. À tel point qu'une visite d'Ignazio Cassis, ministre des Affaires étrangères, n'est plus taboue. (Nous soulignons) »

Selon un article de presse du journal *Le Temps* du 9 septembre 2019 (pièce 8), il ressort également ce qui suit :

« Intensification des renvois

Le SEM a également annoncé une « amélioration de l'exécution des renvois ». Le nombre de rapatriements de requérants d'asile déboutés en attente a diminué, « grâce à l'amélioration de la coopération avec de nombreux pays de provenance », selon le secrétariat d'Etat. Mais le manque de coopération avec certains pays est toujours dénoncé. Certains feraient preuve d'une « volonté inexistante », ce qui est pour la Suisse un sujet de préoccupation. Des agents de liaison supplémentaires pour les questions d'immigration vont être mobilisés en Afrique de l'Ouest, dans la Corne de l'Afrique et au Moyen-Orient, « ce qui pourrait favoriser, sur place, le rapatriement des requérants d'asile déboutés ». La coopération entre le SEM et les cantons dans l'exécution des renvois va également être intensifiée, et les cas difficiles « suivis de plus près ». (Nous soulignons) »

La Suisse se démarque par ailleurs de l'ensemble des Etats membres de l'Union européenne puisqu'il s'agit de l'unique pays qui adopte des décisions de renvoi vers l'Erythrée. Cette position tout à fait isolée de la Suisse fait bien évidemment l'objet d'une large critique de la communauté internationale. Un article de presse du journal *Le Matin*, « Suisse-Erythrée : augmentation des décisions de renvois », du 29 novembre 2019 (pièce 6) confirme en ces termes :

« Conséquence de cette évolution, le nombre de décisions de renvoi augmente. « La Suisse est ainsi devenue le seul Etat européen à rendre de telles décisions à l'égard de ce pays de la Corne de l'Afrique », déplore l'Observatoire romand du droit d'asile et des étrangers (Nous soulignons). »

En outre, il ressort clairement de la décision du Staatssekretariat für Migration (SEM) adoptée à l'encontre du requérant que si celui-ci ne retourne pas volontairement dans son pays d'origine, il pourra y être envoyé sous la contrainte (pièce 7).

En se contentant de noter l'absence d'accord de réadmission entre la Suisse et l'Erythrée et l'absence d'exemples concrets de retours forcés de ressortissants érythréens vers leur pays d'origine pour conclure à l'absence de risque de violations de l'article 3 de la CEDH sans tenir compte ni de l'évolution des relations bilatérales entre la Suisse et l'Erythrée, ni des discussions effectives au sein du gouvernement suisse pour qu'il soit procédé au rapatriement d'érythréens, ni des larges critiques

internationales relatives à la pratique unique des autorités suisses relativement aux décisions de renvoi vers l'Erythrée, la partie adverse n'a pas mené une enquête suffisamment rigoureuse et approfondie au regard du risque de violation de l'article 3 de la CEDH en cas du transfert du requérant en Suisse.

Il ressort en effet de ce qui précède que si aucun rapatriement forcé n'a encore pu avoir lieu jusqu'à présent, il existe un risque réel que de tels retours puissent se produire à l'avenir vu le durcissement de la politique suisse à l'égard des ressortissants érythréens et l'amélioration des relations bilatérales entre les deux pays, alors qu'il ressort pourtant clairement d'informations actuelles disponibles que la situation en Erythrée ne s'est pas améliorée et que le risque de violation de l'article 3 de la CEDH en cas de retour ne saurait être écarté.

Dans son rapport du 24 juillet 2017, la Rapporteuse spéciale sur la situation des droits de l'homme en Erythrée rappelle ainsi avec insistance que les Erythréens ayant quitté illégalement leur pays d'origine risquent d'être détenus dans des conditions inhumaines à leur retour et d'être affectés au réaffectés au service militaire, lequel demeure constitutif d'esclavage :

« 40. Le Tribunal administratif fédéral suisse a évalué la situation des Érythréens qui retournent dans leur pays d'origine de manière un peu différente. Au début de 2017, le Tribunal a estimé, dans sa décision D-7898/2015, qu'en l'absence de tout autre facteur, la Suisse n'accorderait plus le statut de réfugié aux Érythréens qui avaient quitté leur pays d'origine illégalement. Auparavant, le départ illégal d'Érythrée était jugé suffisant pour demander l'asile en Suisse car ceux qui l'avaient fait étaient considérés par les autorités érythréennes comme des traîtres et risquaient une détention de longue durée s'ils rentraient. Selon le Tribunal, la position antérieure ne pouvait plus être maintenue. Dans sa décision, le Tribunal a noté que plusieurs Érythréens vivant en Suisse, dont certains avaient quitté leur pays illégalement, avaient pu, après avoir obtenu le statut de réfugié, retourner en Érythrée pour des visites de courte durée sans être inquiétés. Le Tribunal a jugé que le statut de réfugié ne serait accordé que si les candidats pouvaient étayer leur demande par d'autres facteurs qui pourraient leur valoir d'être considérés comme indésirables par les autorités érythréennes.

41. Dans ce contexte, la Rapporteuse spéciale réitère ses constatations antérieures, également reflétées dans les rapports de la Commission d'enquête, selon lesquelles les autorités érythréennes considèrent ceux qui quittent l'Érythrée sans visa de sortie comme étant « dans l'illégalité ». Ceux à qui le visa de sortie est refusé sont considérés comme des insoumis ou des déserteurs, ainsi que des opposants politiques assimilables à des traîtres. Si elles rentrent, ces personnes peuvent être détenues dans des conditions inhumaines et risquent fort d'être affectées ou réaffectées à la formation et au service militaires, ce qui demeure constitutif d'esclavage et de travail forcé. En outre, ainsi que l'a indiqué le Bureau européen d'appui en matière d'asile, les rapatriés potentiels ne peuvent pas tous régulariser leur situation avec les autorités érythréennes. Comme l'a signalé la Commission d'enquête, les Érythréens à l'étranger doivent signer un formulaire de demande de services d'immigration et de citoyenneté pour régulariser leur situation avant de pouvoir solliciter des services consulaires. En signant ce formulaire, les individus reconnaissent qu'ils « regrettent d'avoir commis une infraction en n'accomplissant pas le service national » et qu'ils sont « prêts à accepter une sanction appropriée en temps voulu ». Une telle procédure donne carte blanche aux autorités pour infliger des peines arbitraires. »

Dans son rapport du 25 juin 2018, la Rapporteuse spéciale sur la situation des droits de l'homme en Erythrée constate également qu'aucun progrès n'a été réalisé en Erythrée depuis le précédent rapport de 2016 :

« 99. En Suisse, les Érythréens continuent de constituer le groupe le plus important de demandeurs d'asile et leur situation a suscité une grande attention de la part du public. Suite à sa décision de février 2017, le Tribunal administratif fédéral suisse a adopté une deuxième décision en août 2017, par laquelle il a conclu que les Érythréens ayant effectué le service national érythréen ne courraient pas nécessairement le risque d'être rappelés ou punis s'ils retournaient dans leur pays.

100. Au début de 2018, le Secrétaire d'État aux migrations suisse a décidé de réexaminer le statut de résident provisoire de 3 000 Érythréens, l'objectif final étant d'organiser leur retour au pays s'ils n'obtenaient pas un accord de réadmission. La Rapporteuse spéciale est pleinement consciente des pressions considérables qui s'exercent au niveau national pour réduire le nombre important de demandeurs d'asile érythréens en Suisse. Cependant, ces personnes, parmi lesquelles figurent de nombreux enfants non accompagnés, fuient une situation catastrophique en matière de droits de

l'homme, et un changement de politique concernant leur accès à la protection serait difficile à justifier en l'absence d'évolution significative sur le terrain. »

Le requérant estime ainsi que la partie adverse, alors qu'elle est confrontée à un risque de refoulement indirect et donc de violation de l'article 3 de la CEDH, s'est abstenue de lever tout doute raisonnable à ce sujet et n'a pas mené une enquête suffisamment approfondie et rigoureuse, en violation la disposition susmentionnée en son volet procédural.

Le requérant estime également que la décision attaquée repose sur une motivation incomplète et donc inadéquate qui ne permet pas de vérifier qu'elle a été précédée d'un examen sérieux des circonstances de l'espèce.

☐ *Quant à la possibilité pour le requérant d'introduire une nouvelle demande de protection internationale et quant aux conditions de vie du requérant en cas de transfert en Suisse*

De la motivation de la décision attaquée, il ne ressort également pas que la partie adverse ait correctement envisagé la possibilité effective pour le requérant d'introduire une nouvelle demande de protection internationale en Suisse.

Bien que la possibilité d'introduire une nouvelle demande d'asile en Suisse existe en théorie, cela ne signifie en effet pas nécessairement qu'elle est accessible en pratique. Il ressort ainsi du rapport AIDA, pourtant cité par la partie adverse, que très peu de demandes d'asile ont été déposées par des ressortissants érythréens (page 55 du rapport) :

Subsequent applications in Switzerland : 2018

<i>Country of origin</i>	<i>Number of applicants</i>
<i>Afghanistan</i>	<i>113</i>
<i>Sri Lanka</i>	<i>103</i>
<i>Iraq</i>	<i>86</i>
<i>Eritrea</i>	<i>84</i>
<i>Ethiopia</i>	<i>59</i>
<i>Serbia</i>	<i>57</i>
<i>Total</i>	<i>1,286</i>

Du rapport AIDA, il ressort également qu'il n'y a pas de garantie d'accueil pour les personnes ayant introduit une nouvelle demande d'asile (page 55 du rapport) :

"Unlike in the regular procedure, during the examination time of the application, the asylum seeker is not allowed to stay in the reception and processing centres. The application does also not have suspensive effect, but the SEM would grant this effect if it starts examining the application in detail. In practice, the deportation will be suspended pending the first opinion of the SEM on the subsequent application. (Nous soulignons)"

La décision attaquée ne tient également aucunement compte du fait que le requérant, en cas de transfert en Suisse sera contraint de vivre sans titre de séjour, sans ressources et sans aucune aide et assistance des autorités alors qu'il ressort de plusieurs rapports auxquels fait pourtant référence la partie adverse que les conditions de vie pour les personnes qui ne peuvent plus bénéficier que de l'aide d'urgence – telle le requérant – sont extrêmement difficiles.

Du Rapport AIDA (pages 67 et 68), il ressort ainsi par exemple ce qui suit :

"Emergency aid

Persons subject to a legally binding removal decision for which a departure deadline has been fixed are excluded from receiving social assistance. This exclusion from social assistance also extends to persons in a subsequent procedure (application for re-examination, revision or subsequent application). These persons receive emergency aid on request in case they find themselves in a situation of distress according to Article 12 of the Federal Constitution. (...)

Persons under emergency aid are housed in specific shelters (often underground bunkers or containers, with access sometimes restricted to night time), where living conditions are reduced to a minimum and are known to be quite rough. Under emergency aid, people may have to live with around 8.- CHF a day,

which must cover the expenses for food, transportation, household items and any other needs. This amount is ridiculously low in comparison with the high living costs in Switzerland. Further restriction is currently applied by granting the entire amount in the form of non-cash benefits or vouchers (which can only be used in one particular supermarket chain), as it is encouraged by the national legislation. This restriction of reception conditions raises serious problems for asylum seekers whose (subsequent) procedure is still running. Long term stay under emergency aid is known to be disastrous for the integration (or disintegration) and health of asylum seekers, despite the chance of being granted a legal status at the end of the procedure. (Nous soulignons)”.

Du Rapport de l'Observatoire Romand, il ressort ce qui suit :

“ Pour les personnes qui se retrouvent effectivement avec une décision de renvoi, le choc est brutal. Elles n'ont pas le droit de travailler et sont privées de toute mesure d'intégration. Les efforts entrepris jusque-là par elles et par les professionnel·le·s qui les accompagnent tombent alors à l'eau. Elles perdent également le droit de percevoir l'aide sociale (art 81 et 82 LAsi) et ne bénéficient plus que de l'aide d'urgence (droit de percevoir un minimum vital garanti par l'art. 12 de la Constitution). Au vu de la situation en Érythrée, des risques encourus en cas de retour et des liens tissés avec la Suisse, certaines personnes resteront malgré la perte de leur titre de séjour. La Suisse n'effectue pas de renvois forcés, en l'absence d'accord de réadmission avec le gouvernement d'Asmara. Combien d'hommes, de femmes et d'enfants seront ainsi poussés et maintenus des années durant dans la précarité et la clandestinité ? (...)

La précarité de l'aide d'urgence a également des conséquences sur l'état de santé, physique et psychique. Elle peut aussi anéantir le processus de reconstruction de personnes déjà fragilisées par l'exil, notamment les enfants. Ce régime de l'aide d'urgence, qui plus est sur une longue durée, ne constitue-t-il pas une violation de l'intérêt supérieur de l'enfant garanti à l'art. 3 de la Convention sur les droits de l'enfant ratifiée par la Suisse, ainsi que plus généralement une violation de la dignité humaine garantie par l'art. 7 de la Constitution? Le coût humain, social (et financier à long terme) en vaut-il la peine? (Nous soulignons) ”

De la décision attaquée, il ne ressort aucunement que la partie adverse ait pris en compte les informations susmentionnées pourtant contenues dans les rapports qu'elle cite, alors qu'il s'agit là d'informations pertinentes au vu du cas d'espèce du requérant qui ne pourra, en cas de transfert en Suisse, plus bénéficier que de l'aide d'urgence. Or, des informations précitées, il ressort que les conditions de vie pour les personnes qui ne peuvent plus bénéficier que de l'aide d'urgence sont particulièrement difficiles au point que l'Observatoire Romand s'interroge si celles-ci ne seraient pas contraires à la dignité humaine.

Le requérant estime ainsi que la décision attaquée repose sur une motivation incomplète et donc inadéquate qui ne permet pas de vérifier qu'elle a été précédée d'un examen sérieux des circonstances de l'espèce.

☐ *Quant à la non prise en considération de la vulnérabilité particulière du requérant*

De la décision attaquée, il ne ressort par ailleurs aucunement que la partie adverse ait tenu compte de la vulnérabilité particulière du requérant.

En n'ayant pas permis à ce dernier d'être entendu de manière utile et effective (ce qui devrait pouvoir être confirmé à la lecture du dossier administratif), la partie adverse n'a pas tenu compte du fait que le requérant a notamment été emprisonné en Libye où il confie à son conseil avoir fait l'objet d'actes de torture.

Au vu de la situation difficile dans laquelle se retrouvent les demandeurs d'asile transférés en Suisse ayant fait l'objet dans ce pays d'une décision de renvoi (puisque'ils ne peuvent plus bénéficier que de l'aide d'urgence), et plus particulièrement pour les ressortissants érythréens (au vu du durcissement de la politique suisse à leur égard), il ne fait aucun doute que le fait que le requérant soit une victime de torture, et soit donc une personne particulièrement vulnérable, est un élément pertinent qui aurait dû être pris en considération par la partie adverse dans l'adoption de la décision attaquée, quod non.

La partie adverse ne tient ainsi aucunement compte que le transfert du requérant en Suisse qui ne pourra vivre que dans le cadre de l'aide d'urgence pourrait avoir des conséquences particulièrement préjudiciables sur son état de santé mentale déjà fortement affecté.

La décision attaquée, en ce qu'elle ne tient aucunement compte de la vulnérabilité particulière du requérant et ne permet ainsi pas de vérifier qu'elle a été précédée d'un examen sérieux des circonstances de l'espèce, viole les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet relative à la motivation formelle des actes administratifs.

Le requérant estime également que la partie adverse, confrontée à un risque de violation de l'article 3 de la CEDH en cas de transfert en Suisse, n'a pas mené une enquête suffisamment approfondie et rigoureuse, en violation la disposition susmentionnée en son volet procédural."

3.3.3.1. Verzoeker voert aan dat hij werd gehoord op een wijze die niet afdoende is. Verzoeker voert aan dat hij had kunnen verduidelijken dat hij bij een overdracht naar Zwitserland een repatriëring naar Eritrea vreest want zijn verzoek om internationale bescherming werd negatief afgesloten, waarbij de Zwitserse autoriteiten hem hebben meegedeeld dat hij zou kunnen teruggestuurd worden naar zijn land van herkomst. Verzoeker ziet geen oplossing in een terugkeer naar Zwitserland want hij heeft daar al vier jaar verloren. Hij stelt dat de negatieve beslissing zou zijn bevestigd in beroep. Hij stelt dat het indienen van een nieuw verzoek om internationale bescherming in Zwitserland geen nut zou hebben omdat de Zwitserse autoriteiten zijn verzoek niet op een ernstige manier zouden bekijken, gezien de nieuwe restrictieve politiek in Zwitserland tegenover Eritrese verzoekers om internationale bescherming. Op illegale wijze in Zwitserland verblijven heeft volgens verzoeker ook geen enkele zin. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij in Libië het slachtoffer werd van foltering.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op 28 oktober 2019 en op 4 november 2019. In de bestreden beslissing worden zijn verklaringen als volgt weergegeven:

"Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 28.10.2019 aan de politie SPN Antwerpen dat hij sinds mei, ongeveer 5 maanden in België verblijft. Hij is naar België gekomen omdat hij een negatieve asielaanvraag in Zwitserland had en hij wil naar de UK. Betrokkene geeft aan dat hij niet kan terugkeren naar Zwitserland omdat hij daar een negatieve beslissing kreeg. Verder geeft betrokkene aan niet ziek te zijn. Hij is gezond en geen kinderen of vrouw in België te hebben.

(...) Betrokkene verklaarde op 04.11.2019 in het gesloten centrum 127 BIS dat hij in Zwitserland asiel had aan gevraagd, hij zich daar 3 jaar en 8 maand had geïntegreerd en vervolgens hebben ze hem een negatieve beslissing geven. Zijn vertrouwen in Zwitserland is gestoord. Betrokkene zegt dat hij nooit enig probleem heeft gemaakt in Zwitserland. Hij heeft zich steeds naar de wet gedragen. Zijn land is in oorlog en zijn vader is er al 8 jaar gevagnene van het regime. Zijn leven is in gevaar en Zwitserland wil hem niet beschermen. Betrokkene zegt verder dat hij niet ziek ik en datg hij geen familie in België of Zwitserland heeft. Hij heeft wel een broer in Zweden."

Vooreerst wordt opgemerkt dat uit het gehoorverslag van 4 november 2019 blijkt dat verzoeker werd gehoord door een sociaal assistent in het Duits, zonder een tolk. Uit de neergeschreven verklaringen blijken echter samenhangende en concrete antwoorden op de vragen. Verzoeker heeft het gehoorverslag ook ondertekend en geen opmerkingen gemaakt.

Daarnaast merkt de Raad op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het

hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De elementen die verzoeker in het kader van zijn hoorrecht aanhaalt zijn: de Zwitserse autoriteiten hebben hem meegedeeld dat hij zou teruggestuurd worden naar Eritrea, de negatieve beslissing inzake zijn verzoek om internationale bescherming zou zijn bevestigd in beroep, het indienen van een nieuw verzoek om internationale bescherming in Zwitserland zou geen nut hebben omdat de Zwitserse autoriteiten zijn verzoek niet op een ernstige manier zouden bekijken gezien de nieuwe restrictieve politiek in Zwitserland tegenover Eritrese verzoekers om internationale bescherming, op illegale wijze in Zwitserland verblijven heeft volgens verzoeker ook geen enkele zin, verzoeker voegt hieraan toe dat hij in Libië het slachtoffer werd van foltering.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat met deze elementen, behalve de beweerde foltering in Libië, wel degelijk rekening werd gehouden:

“Dit impliceert dus dat de Zwitserse instanties reeds een beslissing namen omtrent het door betrokkene in Zwitserland ingediende verzoek om internationale bescherming maar dat betrokkene, na overdracht aan Zwitserland, de mogelijkheid zal hebben om een beroepsprocedure op te starten indien zijn verzoek slechts in eerste aanleg was afgewezen en hij nog niet van deze mogelijkheid gebruik heeft kunnen maken. Daarnaast zal betrokkene ook steeds de mogelijkheid hebben om bij de Zwitserse autoriteiten een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen. Dit nieuw verzoek zal worden beoordeeld en behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten.”

“Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Zwitserland, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties (Guillaume Bégert, Adriana Romer, Lucia Della Torre and Cinzia Chirayil, “AIDA Country Report Switzerland”, last update 22.02.2019 (<http://www.asylumineurope.org/reports/country/switzerland>). Observatoire Romand, « Durcissement à l'encontre des Erythréen-ne-s: une communauté sous pression, 29 novembre 2018 » (https://odae-romand.ch/wp/wp-content/uploads/2018/11/RT_erythree_web.pdf). Swiss Asylum Act <https://www.admin.ch/opc/en/classified-compilation/19995092/201906010000/142.31.pdf> niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn.

De betrokkene zou de toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013 kunnen verzoeken op grond van de bewering dat de betrokkene in geval van terugkeer naar Zwitserland een risico loopt op refoulement naar Eritrea waar hem met grote waarschijnlijkheid behandeling zou te wachten staan die in strijd zou zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of dat de procedure of de opvang voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.”

“Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Een loutere vrees om teruggestuurd te worden naar Eritrea volstaat ons inziens dan ook niet als gegronde reden die een overdracht naar Zwitserland kan tegenhouden, temeer omdat deze vrees niet is gebaseerd op de persoonlijke ervaring van betrokkene of een bestaande praktijk. Zelfs indien betrokkene zou aanvoeren dat men er in Zwitserland mee bedreigd

heeft om betrokkene terug te sturen naar Eritrea kan dit niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde vrees op basis van persoonlijke ervaring.

Betrokkene kan namelijk geen gevallen aanvoeren waarbij de Zwitserse autoriteiten daadwerkelijk zijn overgegaan tot repatriëring van Eritrese onderdanen terug naar Eritrea die betrokkene zouden kunnen doen concluderen dat de dreigementen van gezagsdragers in Zwitserland daadwerkelijk ook uitvoerbaar zijn en dus zijn vrees gegrond zou kunnen zijn.”

“We benadrukken hierbij ook dat de Zwitserse autoriteiten de betrokkene niet zouden afwijzen zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. Betrokkene toont ook op geen enkel moment aan dat het eerdere, reeds afgewezen, verzoek behandeld werd zonder volledig en gedegen onderzoek.

De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Indien, zoals het geval bij betrokkene, uitwijzing naar land van herkomst niet mogelijk is, en hun aanvraag reeds werd afgewezen krijgt men in Zwitserland een F-kaart (pagina 102 AIDA-rapport). Het is hierbij belangrijk te benadrukken dat deze kaart een garantie is dat betrokkene niet kan gedwongen worden om terug te keren naar Eritrea zolang een terugkeer naar Eritrea een schending van verdragsverplichtingen waarvan Zwitserland partij is inhoudt. Concreet wil dit zeggen dat zolang een gedwongen terugkeer naar Eritrea een schending inhoudt van het non-refoulement principe betrokkene niet kan worden teruggestuurd. Hoewel het inderdaad zo is dat de toekenning van F-kaarten in Zwitserland momenteel fel bediscussieerd wordt en dat enkele van deze die toegekend werden aan verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit bezitten herzien werden doet dit geen afbreuk aan de reële belemmeringen voor Zwitserland om over te gaan tot gedwongen repatriëring naar Eritrea.

Bovendien wensen we te benadrukken dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correctie of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene dient tenminste een begin van bewijs te leveren dat concrete omstandigheden betreffende zijn persoon een risico inhouden op een schending van artikel 3 bij een overdracht naar de volgens de dublin-verordening verantwoordelijke lidstaat. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Zwitserland echter geen concrete gegevens aan betreffende zijn persoon die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor repatriëring naar Eritrea volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden, met name dat zijn asielaanvraag afgewezen werd in Zwitserland, kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zwitserland.”

“We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Het rapport haalt op pagina 59 enkele elementen aan die wijzen op een veranderde aanpak ten opzichte van Eritreeërs door de Zwitserse autoriteiten.

Er wordt melding gemaakt van de gewijzigde criteria die door Zwitserland worden gehanteerd bij de erkenningsprocedure voor verzoekers die verklaren over de Eritrese nationaliteit te beschikken. Het rapport merkt op dat een illegale exit uit Eritrea op zich niet meer volstaat volgens de Federale Administratieve Rechtbank van Zwitserland en dat bijkomende individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden om erkend te worden als vluchteling. Dit maakt Zwitserland een uitzondering in vergelijking met andere Europese lidstaten. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr.

604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Zwitserland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen noch toont dat aan dat de procedure of de opvangvoorzieningen voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt worden door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.”

“Betrokkene zou kunnen de nadruk proberen te leggen op de gewijzigde politieke houding ten opzichte van Eritreeërs in Zwitserland. We wensen hierbij te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om op zijn minst enig verband met zijn persoon aannemelijk maken. Tot op heden wordt hiervoor in ieder geval nog geen enkel element aangehaald. Zoals reeds eerder aangehaald is een loutere weigering van een asielaanvraag geen indicatie. Zeker niet omdat Zwitserland geenszins is overgegaan tot een systematische weigering van de verzoeken om internationale bescherming van Eritrese onderdanen. Het gaat hier gewoon om verandering van het beleid die mogelijk wel gekarakteriseerd kan worden als een verstrenging in die zin dat er voor de erkenning van verzoekers die beweren de Eritrese nationaliteit te hebben een wijziging in aanpak is gebeurd die geleid heeft tot een minder hoge erkenningsgraad. Eritreeërs die in Zwitserland een verzoek om internationale bescherming indienen zijn desondanks echter nog steeds dé meest erkende bevolkingsgroep in heel Zwitserland met een erkenningsgraad van meer dan 60% (zie stats AIDA-rapport). De loutere afwijzing kan dus op zichzelf genomen zeker geen indicatie zijn van enige aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van de dublin-verordening.”

“We wensen hierbij te benadrukken dat er tot op heden geen concreet voorbeeld voorhanden is van een geval waarbij deze gewijzigde houding ook daadwerkelijk geleid heeft tot gedwongen terugkeer naar Eritrea. Dit temeer omdat, zoals blijkt uit het rapport van het Observatoire Romand (een kopie hiervan werd toegevoegd aan het administratief dossier), er bij afwezigheid van een terugname-akkoord geen gedwongen verwijderingen door Zwitserland plaatsvinden. Een wijziging in deze toestand lijkt ook niet voorhanden te zijn. Uit niets blijkt dat een akkoord tussen beiden op til is. Bovendien werd Zwitserland in december 2018 veroordeeld door VN-comité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017), hetgeen het nog moeilijker heeft gemaakt voor Zwitserland om effectief over te gaan tot (gedwongen) repatriëring naar Eritrea. Het Comité beval hierop namelijk de Zwitserse autoriteiten om de opschorting van verwijderingen naar Eritrea te behouden (pagina 59-60 van het AIDA-rapport). Het is belangrijk om op te merken dat het in deze zaak om zeer inhoudelijk specifieke gegevens ging en betrekking had op de periode 2014-2016. De betrokkene toont op geen enkele manier aan dat hij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden.”

“We wensen bovendien te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.”

Met al deze elementen werd bijgevolg rekening gehouden. De omstandigheid dat verzoeker ze nog eens zou hebben kunnen benadrukken, brengt dus niet mee dat deze elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat de beweerde omstandigheid dat verzoeker in Libië zou zijn gefolterd, *in casu* niet van aard is om de strekking van de bestreden beslissing te beïnvloeden. In dit verband wordt verwezen naar punt 3.3.3.5. van dit arrest. Er wordt ook opgemerkt dat verzoeker, die blijkens het administratief dossier verschillende malen gehoord werd, nooit verklaarde gezondheidsproblemen te hebben. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op

29 oktober 2019 werd onderzocht door de centrumarts en geschikt werd bevonden om in het centrum te verblijven en niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

Een schending van het hoorrecht zoals vervat in het beginsel "*audi et alteram partem*" wordt *prima facie* niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 5 van de Dublin III-verordening.

3.3.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het

EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111. Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, *C.K. e.a. t. Slovenië*, C-578/16 PPU).

3.3.3.3. *In casu* kan verzoeker *prima facie* niet worden gevolgd waar hij betoogt dat geen degelijk en rigoureuus onderzoek werd gevoerd naar de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht, zowel in het licht van zijn eigen specifieke situatie als in het licht van de situatie van Eritrese Dublin-terugkeerders in Zwitserland.

Verzoeker voert vooreerst aan dat hij wel degelijk het risico loopt om, na een overdracht naar Zwitserland, teruggestuurd te worden naar Eritrea. Hij verwijst daarvoor naar Zwitserse persartikels van 10 april 2018, 10 juli 2018, 19 september 2018, 30 juli 2018, 9 september 2019, 29 november 2018 (in het middel verkeerdelijk vermeld als 2019) die handelen over de mogelijkheid tot repatriëringen naar Eritrea en over de bilaterale relaties tussen beide landen. Hij verwijst ook naar het rapport van 24 juli 2017 van de bijzondere rapporteur over de situatie van mensenrechten in Eritrea.

Verzoeker gaat met zijn uiteenzetting en deze verwijzingen echter voorbij aan volgende passages uit de bestreden beslissing:

“We benadrukken hierbij ook dat de Zwitserse autoriteiten de betrokkene niet zouden afwijzen zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. Betrokkene toont ook op geen enkel moment aan dat het eerdere, reeds afgewezen, verzoek behandeld werd zonder volledig en gedegen onderzoek.

De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Indien, zoals het geval bij betrokkene, uitwijzing naar land van herkomst niet mogelijk is, en hun aanvraag reeds werd afgewezen krijgt men in Zwitserland een F-kaart (pagina 102 AIDA-rapport). Het is hierbij belangrijk te benadrukken dat deze kaart een garantie is dat betrokkene niet kan gedwongen worden om terug te keren naar Eritrea zolang een terugkeer naar Eritrea een schending van verdragsverplichtingen waarvan Zwitserland partij is inhoudt. Concreet wil dit zeggen dat zolang een gedwongen terugkeer naar Eritrea een schending inhoudt van het non-refoulement principe betrokkene niet kan worden teruggestuurd. Hoewel het inderdaad zo is dat de toekenning van F-kaarten in Zwitserland momenteel fel bediscussieerd wordt en dat enkele van deze die toegekend werden aan verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit bezitten herzien werden doet dit geen afbreuk aan de reële belemmeringen voor Zwitserland om over te gaan tot gedwongen repatriëring naar Eritrea.

“We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Het rapport haalt op pagina

59 enkele elementen aan die wijzen op een veranderde aanpak ten opzichte van Eritreeërs door de Zwitserse autoriteiten.

Er wordt melding gemaakt van de gewijzigde criteria die door Zwitserland worden gehanteerd bij de erkenningsprocedure voor verzoekers die verklaren over de Eritrese nationaliteit te beschikken. Het rapport merkt op dat een illegale exit uit Eritrea op zich niet meer volstaat volgens de Federale Administratieve Rechtbank van Zwitserland en dat bijkomende individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden om erkend te worden als vluchteling. Dit maakt Zwitserland een uitzondering in vergelijking met andere Europese lidstaten. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Zwitserland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen noch toont dat aan dat de procedure of de opvangvoorzieningen voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt worden door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.”

“Betrokkene zou kunnen de nadruk proberen te leggen op de gewijzigde politieke houding ten opzichte van Eritreeërs in Zwitserland. We wensen hierbij te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om op zijn minst enig verband met zijn persoon aannemelijk maken. Tot op heden wordt hiervoor in ieder geval nog geen enkel element aangehaald. Zoals reeds eerder aangehaald is een loutere weigering van een asielaanvraag geen indicatie. Zeker niet omdat Zwitserland geenszins is overgegaan tot een systematische weigering van de verzoeken om internationale bescherming van Eritrese onderdanen. Het gaat hier gewoon om verandering van het beleid die mogelijk wel gekarakteriseerd kan worden als een verstrenging in die zin dat er voor de erkenning van verzoekers die beweren de Eritrese nationaliteit te hebben een wijziging in aanpak is gebeurd die geleid heeft tot een minder hoge erkenningsgraad. Eritreeërs die in Zwitserland een verzoek om internationale bescherming indienen zijn desondanks echter nog steeds dé meest erkende bevolkingsgroep in heel Zwitserland met een erkenningsgraad van meer dan 60% (zie stats AIDA-rapport). De loutere afwijzing kan dus op zichzelf genomen zeker geen indicatie zijn van enige aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van de dublin-verordening.”

“We wensen hierbij te benadrukken dat er tot op heden geen concreet voorbeeld voorhanden is van een geval waarbij deze gewijzigde houding ook daadwerkelijk geleid heeft tot gedwongen terugkeer naar Eritrea. Dit temeer omdat, zoals blijkt uit het rapport van het Observatoire Romand (een kopie hiervan werd toegevoegd aan het administratief dossier), er bij afwezigheid van een terugname-akkoord geen gedwongen verwijderingen door Zwitserland plaatsvinden. Een wijziging in deze toestand lijkt ook niet voorhanden te zijn. Uit niets blijkt dat een akkoord tussen beiden op til is. Bovendien werd Zwitserland in december 2018 veroordeeld door VN-comité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017), hetgeen het nog moeilijker heeft gemaakt voor Zwitserland om effectief over te gaan tot (gedwongen) repatriëring naar Eritrea. Het Comité beval hierop namelijk de Zwitserse autoriteiten om de opschorting van verwijderingen naar Eritrea te behouden (pagina 59-60 van het AIDA-rapport). Het is belangrijk om op te merken dat het in deze zaak om zeer inhoudelijk specifieke gegevens ging en betrekking had op de periode 2014-2016. De betrokkene toont op geen enkele manier aan dat hij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden.”

“Indien de gewijzigde toestand van de Zwitserse politiek ten opzichte van Eritreeërs leidt tot een schending van het Europese recht dienen handelingen en beslissingen die daar een resultaat van zijn en een schending zouden uitmaken van het Europese recht dan ook rechtgezet te worden via de daarvoor voorziene rechtsmiddelen. Het is pas als kan aangetoond worden dat er gevreesd kan worden dat er systeemfouten bestaan in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU dat men een lidstaat kan verhinderen om een overdracht naar de volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat uit te voeren. De gewijzigde houding inzake het verlenen van internationale bescherming aan Eritreeërs kan op geen enkele manier worden beschouwd als een systeemfout in de zin van bovenvermeld artikel alleen al omdat, zoals hierboven al aangehaald werd, Eritreeërs nog steeds de hoogste erkenningsgraad genieten in Zwitserland van alle nationaliteiten die daar een verzoek om internationale bescherming indienen.

Bovendien wordt geen voorbeeld aangehaald van iemand die daadwerkelijk gedwongen werd teruggedreven naar Eritrea, laat staan dat er een systematische praktijk zou bestaan in Zwitserland. Zo'n systematische aanpak is in de praktijk ook gewoon niet mogelijk aangezien daarvoor een akkoord met Eritrea nodig is. Zulks een akkoord is in de nabije toekomst niet te realiseren. Dit zal zo blijven zolang er geen wijziging komt in de huidige toestand van zo goed als onbestaande bilaterale relaties tussen Zwitserland en Eritrea (zie officiële website van de Zwitserse overheid www.admin.ch) die al zo is sinds het begin van de onafhankelijkheid van Eritrea."

Hieruit blijkt dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over de wijziging in aanpak van verzoeken om internationale bescherming die worden ingediend door Eritrese onderdanen, maar van oordeel is dat dit niet leidt tot de conclusie dat er sprake is van structurele tekortkomingen op het vlak van de procedures inzake asiel en internationale bescherming. De gemachtigde steunt hierbij op het feit dat Zwitserland niet is overgegaan tot een systematische weigering van verzoeken om internationale bescherming van Eritrese onderdanen en stipt aan dat de minder hoge erkenningsgraad niet afdoet aan de vaststelling dat Eritreeërs in Zwitserland nog steeds de meest erkende bevolkingsgroep uitmaken, met een hoge erkenningsgraad. Een verschil in erkenningsgraad is op zich geen indicatie van mogelijke systeemfouten of van een risico op schending van artikel 3 van het EVRM, zo stelt de gemachtigde ook.

De gemachtigde wijst eveneens op het arrest M.O. t. Zwitserland nr. 41282/16 van 20 juni 2017. De Raad kan niet voorbijgaan aan dit arrest waarin het Hof in die specifieke zaak van mening was dat de verzoeker, een Eritrese man die de leeftijd had om onderworpen te worden aan de dienstplicht, geen risico liep op een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar Eritrea. Het Hof wees op de door de nationale instanties vastgestelde discrepanties in de verklaringen van de verzoeker, op de subsidiaire rol van het Hof bij de beoordeling van de geloofwaardigheid en sprak het vertrouwen uit in het onderzoek dat werd gevoerd door de nationale Zwitserse instanties. Het Hof moedigt de verzoeker aan een nieuw beschermingsverzoek in te dienen. Het Hof oordeelde dat die verzoeker niet alle nationale mogelijkheden had uitgeput. Daarnaast stelde het Hof in dit arrest dat niet elke verwijdering naar Eritrea per definitie een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt en dat zulks nog steeds in elk specifiek geval moet worden aangetoond. Tot slot stelt het Hof in de zaak M.O. dat indien een nieuw beschermingsverzoek opnieuw door de Zwitserse instanties zou worden verworpen, hij nog steeds opnieuw een procedure bij het Hof kan opstarten. In de bestreden beslissing wordt specifiek in dit verband overwogen: *"Indien de gewijzigde toestand van de Zwitserse politiek ten opzichte van Eritreeërs leidt tot een schending van het Europese recht dienen handelingen en beslissingen die daar een resultaat van zijn en een schending zouden uitmaken van het Europese recht dan ook rechtgezet te worden via de daarvoor voorziene rechtsmiddelen. Het is pas als kan aangetoond worden dat er gevreesd kan worden dat er systeemfouten bestaan in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU dat men een lidstaat kan verhinderen om een overdracht naar de volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat uit te voeren."* De Raad sluit zich hierbij aan is van oordeel dat verzoeker ook vanuit Zwitserland, indien nodig, een procedure bij het EHRM kan opstarten. In dit verband wordt ook verwezen naar punt 3.3.3.7. van dit arrest.

In de mate dat verzoeker in het middel aanvoert dat hij na een overdracht aan Zwitserland het risico loopt op een gedwongen verwijdering naar Eritrea, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat hiervan actueel geen sprake kan zijn. Zo blijkt uit het rapport van het Observatoire Romand dat er bij gebreke aan een terugname-akkoord met Eritrea geen gedwongen verwijderingen door Zwitserland kunnen worden uitgevoerd. Uit niets blijkt dat een akkoord tussen beide staten in de maak zou zijn, nu de bilaterale relaties tussen Zwitserland en Eritrea onbestaande zijn sedert de onafhankelijkheid van Eritrea. Bovendien werd Zwitserland in december 2018 veroordeeld door het VN-Comité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017). Het Comité beval de Zwitserse autoriteiten om de opschorting van verwijderingen naar Eritrea te behouden (AIDA-rapport p. 59-60), zodat gedwongen verwijderingen naar Eritrea momenteel zeker niet aan de orde zijn. De bestreden beslissing wijst er ook nog op dat er geen voorbeelden voorhanden zijn van gedwongen verwijderingen door Zwitserland naar Eritrea. De verwijzing naar persartikels doet hieraan geen afbreuk, verzoeker stelt zelf in het middel dat hieruit enkel blijkt dat de bilaterale relaties tussen de twee landen zich aan het verbeteren zijn en dat de mogelijkheid besproken wordt om onderhandelingen op te starten met de Eritrese overheid. Uit de artikels die verzoeker bijbrengt, blijkt dus niet dat de bilaterale relaties hersteld zijn en dat beide landen met elkaar spreken.

De Raad is in deze omstandigheden van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een eventuele schending van het non-refoulementbeginsel niet zou kunnen aanklagen bij de bevoegde instanties, bij dit VN-Comité tegen foltering of bij het EHRM, zoals overigens ook in de bestreden beslissing wordt gesteld.

3.3.3.4. Vervolgens voert verzoeker aan dat het feit dat in Zwitserland de theoretische mogelijkheid bestaat om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen, dit voor verzoeker niet effectief het geval is en dat dit niet werd onderzocht. Verzoeker verwijst naar het AIDA-rapport om te stellen dat slechts weinig navolgende verzoeken om internationale bescherming worden ingediend door Eritreeërs. Verzoeker wijst er ook op dat er geen garantie op opvang is en dat hij enkel een beroep zal kunnen doen op dringende hulp (noodhulp).

De Raad benadrukt ook hier dat verzoeker voorbijgaat aan de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de algemene situatie voor Dublinterugkeerders in Zwitserland heeft onderzocht aan de hand van verschillende actuele en betrouwbare bronnen, zoals: het AIDA-rapport, laatste update van 22 februari 2019, het rapport Observatoire Romand van 2018, de beslissing van december 2018 van het VN-Comité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017) en pertinente rechtspraak van het EHRM, meer bepaald de zaak M.O. t. Zwitserland nr. 41282/16. De gemachtigde beperkt zich bovendien niet tot een verwijzing naar de aangehaalde rapporten en rechtspraak, maar heeft ze *prima facie* ook onderworpen aan een diepgaand onderzoek. De gemachtigde is op basis daarvan tot een genuanceerde beoordeling gekomen van de situatie van Dublin-terugkeerders uit Eritrea in Zwitserland, in het bijzonder wat de toegang tot de asielprocedure en opvang betreft, waarna wordt geconcludeerd dat de situatie ter plaatse niet strijdt met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Ook heeft hij oog gehad voor de gewijzigde politiek van de Zwitserse asielinstanties en de gevolgen daarvan voor wat betreft het risico op een schending van het non-refoulementbeginsel en de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Het komt aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze beoordeling niet deugdelijk is.

In eerste instantie blijkt dat de gemachtigde uit het voormelde AIDA-rapport heeft afgeleid dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, ook niet wanneer een eerder verzoek al werd afgewezen, in welk geval een navolgend verzoek zal kunnen worden ingediend of een verzoek tot revisie. Zwitserland stemde ook uitdrukkelijk in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, § 1, d van de Dublin III-verordening. Verzoeker toont niet aan dat indien hij dat zou wensen, hij geen volgend beschermingsverzoek zou kunnen indienen. Hoe dan ook blijkt uit de verklaringen van verzoeker tijdens zijn Dublingehoor dat hij reeds bijna 4 jaar in Zwitserland heeft verbleven en reeds een verzoek om internationale bescherming heeft kunnen indienen. Verzoeker maakte geen gewag van problemen bij het indienen van een beschermingsverzoek of bij het verloop ervan.

Er blijkt verder uit de bijgebrachte informatie niet dat de Zwitserse autoriteiten verzoeken om internationale bescherming niet aan een grondig onderzoek onderwerpen. In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat:

“Zwitserland ondertekende net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Zwitserland, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een grondig en individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Zwitserland is geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij bij het “Dublin-acquis”. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België in Zwitserland ingediende verzoek tot internationale bescherming niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.”

De gemachtigde benadrukt dat de Zwitserse autoriteiten verzoeker niet zouden afwijzen zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. Verzoeker verklaarde dat hij reeds een negatieve beslissing heeft gehad volgend op een beschermingsverzoek. Uit deze weigering tot het toekennen van internationale bescherming kan de Raad niet op zich afleiden dat het onderzoek niet op een gedegen wijze is gebeurd.

Waar verzoeker erop wijst dat er slechts weinig volgende verzoeken om internationale bescherming worden ingediend door Eritreeërs en dat dit wijst op de moeilijke toegang daartoe, verwijst hij naar een tabel op p. 55 van het voornoemde AIDA-rapport. Uit deze tabel blijkt echter niet dat Eritreeërs in vergelijking met personen van andere nationaliteiten minder volgende verzoeken indienen. Op een totaal van 502 (er wordt 1286 vermeld, maar dit betreft een materiële vergissing ofwel duidt dit erop dat niet alle nationaliteiten worden weergegeven) volgende verzoeken werden er 84 aanvragen ingediend door Eritreeërs, terwijl personen van Afghaanse nationaliteit er 113 indienden, Sri Lankanen 103, Irakezen 86, Ethiopiërs 59 en Serviërs 57. Verzoekers bewering kan dus niet worden gevolgd.

Verzoeker verwijst verder naar de moeilijke leefomstandigheden na een overdracht naar Zwitserland, hij zal geen toegang hebben tot opvang en slechts noodhulp kunnen ontvangen. De Raad stelt vast dat de noodhulp volgens het AIDA-rapport (p. 67 en p. 68) uit voeding en onderdak lijkt te bestaan en beperkt blijft tot een minimum. Deze opvangsituatie komt volgens de Raad *prima facie* echter niet overeen met een verboden handeling door artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest indien men te maken heeft met verzoekers van internationale bescherming die geen extra kwetsbaarheid vertonen, zoals verzoeker *in casu* (zie in dit verband ook punt 3.3.3.5. van dit arrest).

3.3.3.5. Verzoeker voert aan dat hij bijzonder kwetsbaar is en dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat daarmee rekening werd gehouden. Verzoeker benadrukt dat hij in Libië gefolterd werd. Verzoeker stelt dat, rekening houdend met de omstandigheid dat hij in Zwitserland enkel dringende hulp of noodhulp zal ontvangen en met de verharding van de Zwitserse politiek ten opzichte van Eritrese verzoekers om internationale bescherming, het geen twijfel lijdt dat hij als slachtoffer van foltering uitermate kwetsbaar is.

In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker, telkens hij gehoord werd, nooit melding heeft gemaakt van medische problemen. Tijdens zijn gehoor in het gesloten centrum op 4 november 2019 verklaarde hij dat hij bijna vier jaar in Zwitserland verbleven heeft en zich daar had geïntegreerd. Hij maakte geen melding van een slechte behandeling in die periode. Bijgevolg kan worden aangenomen dat, mocht verzoeker Zwitserland binnengekomen zijn als slachtoffer van foltering, hij in die periode van bijna vier jaar de nodige medische (fysiek en psychologisch) ondersteuning heeft genoten. Verzoekers verblijf in Libië dateert immers van voor zijn verblijf in Zwitserland (zie e-mail d.d. 27 augustus 2019 van het gesloten centrum aan de Dienst Vreemdelingenzaken). De omstandigheid dat hij nu terug moet keren naar Zwitserland en daar mogelijk slechts dringende hulp (voedsel en onderdak) zal krijgen, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker gedurende bijna vier jaar wel de nodige opvang en bijstand heeft gekregen en dat mag verwacht worden dat hij zich daarom nu niet in een uitermate kwetsbare positie bevindt. Alleszins wordt vastgesteld dat verzoeker zijn bewering dat hij gefolterd werd in Libië niet staakt en ook bij huidig verzoekschrift geen enkel medisch attest bijbrengt, ondanks het feit dat hij wijst op "*son état de santé mentale déjà fortement affecté*". Dit betreft dus een ongestaafde bewering.

Verzoeker, een 21-jarige alleenstaande man, kan dus niet worden gevolgd waar hij een extreme kwetsbaarheid aanvoert. Bijgevolg maakt het geen motiveringsgebrek uit dat hierover niets wordt gesteld in de bestreden beslissing.

3.3.3.6. De Raad stelt vast dat om de hierboven vermelde redenen *prima facie* niet aangenomen kan worden dat er in Zwitserland actueel sprake zou zijn van dermate structurele of systemische tekortkomingen dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens een gedwongen (indirecte) verwijdering naar Eritrea aan de orde is, of dat hij dat niet zou kunnen aanklagen bij de bevoegde instanties, bij het VN- Comité tegen foltering of bij het EHRM.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de gemachtigde op onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of onwettige wijze heeft geconcludeerd dat "*de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of zou leiden tot de conclusie dat de asielpprocedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale*

bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt *prima facie* niet.

Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan *prima facie* niet worden vastgesteld.

Het enig middel is niet ernstig.

3.3.3.7. Ter zitting verwijst de advocaat van verzoeker naar rechtspraak van het EHRM van 5 juli 2005 en 20 juni 2006 inzake verwijderingen naar Eritrea. De Raad merkt op dat deze rechtspraak geen afbreuk doet aan de meer recente rechtspraak zoals vermeld in de bestreden beslissing (*M.O. t. Zwitserland* nr. 41282/16 van 20 juni 2017) en dat verzoeker deze rechtspraak reeds had kunnen aanhalen in het verzoekschrift.

Ter zitting wijst de advocaat van verzoeker er ook op dat de Zwitserse wetgeving gratis rechtsbijstand niet voorziet voor procedures bij het EHRM en legt in dit verband een pagina uit de Zwitserse “*Asylum Act*” voor, die zich ook in het administratief dossier bevindt. In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker dit reeds had kunnen aanvoeren in het verzoekschrift en dat dit geen nieuw element uitmaakt dat hij pas kon kennen nadat het verzoekschrift reeds was ingediend en dat hij daarom nog ter terechtzitting zou kunnen aanvoeren. Ook wordt benadrukt dat verzoeker niet betwist dat hij wel gratis rechtsbijstand kan verkrijgen voor zijn beroep of eventueel volgend verzoek om internationale bescherming in Zwitserland.

3.3.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

A. DE SMET